

Wywiad z ks. prof. Eduardo Baura nt. prałatur personalnych

Temat prałatur personalnych ponownie znalazł się w centrum zainteresowania mediów. Przy tej okazji, ks. Eduardo Baura, profesor prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Krzyża, wyjaśnia istotę prałatur personalnych w Kościele katolickim.

24-05-2012

Temat prałatur personalnych ponownie znalazł się w centrum zainteresowania mediów. Przy tej okazji, ks. Eduardo Baura, profesor prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Krzyża, wyjaśnia istotę prałatur personalnych w Kościele katolickim.

Prałatury personalne

Temat prałatur personalnych ponownie znalazł się w centrum zainteresowania mediów. Przy tej okazji, ks. Eduardo Baura, profesor prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Krzyża, wyjaśnia istotę prałatur personalnych w Kościele katolickim.

Czy prałatury personalne podlegają bezpośrednio Papieżowi?

Na czele prałatury personalnej stoi prałat, który sprawuje nad nią jurysdykcję kościelną, ale oczywiście

z zastrzeżeniem najwyższej jurysdykcji Papieża. Tak więc prałatury personalne podlegają Papieżowi, podobnie jak diecezje lub inne struktury kościelne, poprzez Kongregację Biskupów lub - tam, gdzie ma to zastosowanie - poprzez Kongregację Ewangelizacji Narodów.

Czy prałatury personalne są niezależne od biskupów?

Podobnie jak wszystkie inne struktury, prałatury personalne podlegają władzy ordynariuszy, którzy nimi kierują. Prałatury nie zastępują władzy biskupów diecezjalnych, ale oferują im dodatkową pomoc w ich działalności duszpasterskiej. Ponadto wierni prałatur personalnych nadal należą do kościoła lokalnego lub diecezji, na której terenie mieszkają, a zatem podlegają władzy biskupów lokalnych, podobnie jak wszyscy wierni. Przed rozpoczęciem

działalności apostolskiej w danej diecezji prałatura musi otrzymać zgodę biskupa lokalnego. Władza prałata rozciąga się wyłącznie na to, co się tyczy szczególnej misji Prałatury.

Co oznacza tutaj określenie „personalne”?

Struktury te określane są mianem prałatur „personalnych” dla odróżnienia ich od struktur „terytorialnych”. Na przykład diecezje są strukturami terytorialnymi - są one definiowane przez określone terytorium, a wierni należą do danej diecezji z powodu faktu zamieszkiwania na jej terenie. W przypadku prałatur personalnych, ich jurysdykcja i misja określane są na poziomie personalnym- tj. ze względu na osoby, którym służą. Tak jest np. w przypadku ordynariatów polowych (do których należą członkowie sił zbrojnych, niezależnie

od miejsca zamieszkania), a także innych ordynariatów personalnych (np. ordynariatów dla byłych anglikanów, składających się z wiernych, którzy wystąpili ze Wspólnoty Anglikańskiej i dobrowolnie poprosili o przyjęcie do takich ordynariatów), a także prałatury personalnej Opus Dei (składającej się z wiernych na całym świecie, pochodzących z bardzo różnych środowisk, których łączy pragnienie praktykowania i głoszenia powszechnego powołania do świętości w życiu codziennym).

Czemu służą prałatury personalne?

Prałatury personalne są rodzajem struktur kościelnych ustanowionych przez II Sobór Watykański i Kodeks Prawa Kanonicznego dla realizacji, z dużą elastycznością, dzieł duszpasterskich służących wiernym różnych diecezji. Jest to jeden ze

sposobów organizowania się Kościoła w celu prowadzenia swojej misji i odpowiadania na potrzeby duszpasterskie, którym diecezji trudno byłoby sprostać. Prałatura personalna może zapewnić opiekę duszpasterską wiernym, którzy nie są definiowani ze względu na zamieszkiwane terytorium lub miejscowość, ale ze względów personalnych (na przykład należącym do danej kategorii zawodowej, określonego narodu lub języka, lub wymagających określonego rodzaju formacji, lub z innych względów).
